

паций! Нехай Господь Бог на страш-
нім суді скарає тяжко того, хто вигадав
ту страшну жіночу зависть! (Павза).

А однак — колиб ви, мої панове і
пані, знали її ще дівчиною!... Памятаю
так добре, гейби се було таки в пер-
шій частині концерту: Вона сиділа у
садку та обскубувала листки із рожі.
Поглянув я на неї і подумав: знамени-
то підходить на касіерку, а ще кра-
ще передиралаб карти вступу на салю.
В одну мить серце моє запалало любо-
вю і я закохав ся повисше ух. В захва-
ті я сказав: Одно прихильне слівце ска-
жи а повірю тобі мою касу на ціле жите!

Вислухала вона тее, а тоді каже:
Ви знаєте, мій пане, я не є самотій-
ною, моїм імпресарієм є моя мати...
Коли вона пристане на зломане контрак-
ту... ну... то... Так менше-більше гово-
рила, а за малу хвилинку ми вже були
по слові...

Ось така, бачите, історія моєї лю-